

Akademska slikarka **IVANA ANDRIĆ TODIĆ** se ustvarjalno spreha po pokrajinah, ki so odmaknjene od realnosti in pripadajo t.i. pejzažem duše. Ob tovrstni tematiki se posveča tudi figuram žensk, natančneje upodobitvam osamljenih deklic. Te pogosto pripadajo skrivnostnim eksterierom ali pa so umeščene v laterarno obravnavane interiere, v katerih ni jasno izraženih elementov ilustrativnosti. Čeprav avtorica z upodobitvami deklic razkriva odlično poznavanje klasičnega figuralnega podobotvorja, ki ga oplemeniti z nežno in čutno senzibilnostjo, jo tudi v tovrstnih upodobitvah privlači želja po enigmatičnosti. Likovni jezik je izjemno bogat in premore barvno harmoničnost ter žlahtno patino. Posebne finese pripadajo mehkim, lazurnim, skoraj akvarelnim nanosom, katerim se pridružujejo barvno kompaktnejši in oblikovno eksaktno dorečeni.

GREGOR PRATNEKER se iz mestnega vrveža umika v naravo, kjer še posebej uživa v gozdovih, saj so drevesa postala njegovo najbolj priljubljeno motivno izhodišče. Na sprehodih med njimi doživlja forme tega elementarnega in hkrati simbolnega segmenta narave ter lovi svetlobo, ki si utira pot med debli. Pri obravnavi akterjev se odloča za oblikovno in barvno dovršeno predstavitev. Nasproti njej pa vnaša povsem drugačen vizualizacijski pristop – sledi slikarskega drippinga, ki v obliki drobnih barvnih pik migotajo na slikovnem polju in dodatno stopnjujejo atmosfero. Dva karakterno raznolika pristopa, uporabljena v občutenem ravnotežju, postaneta zametek likovno-estetskega ravnovesja. Fascinantna draž Pratekerjevega slikarstva so barve, ki premorejo izraziti svetlobni opoj. Na trenutke se namreč zdi, da svetloba biva v vsakem nanosu barve, da se koncentrira v barvnih pikah, in vendar valovi naprej, izčiščuje oblike sveta, iluminira, intenzivira in jasni barvne vrednosti ter krepki slikovitost prizorov. Avtor z razkošjem lepega ni radodaren le do gledalca, ampak v svoja naravna okolja pogosto povabi tudi ljudi, ustvarjene z določeno stopnjo modernistične stilizacije oz. samosvoje avtorske artikulacije.

Akademski slikar **VIKTOR ŠEST** se ustvarjalno druži s človeško figuro, z junaki, ki pripadajo zgodovini ali literaturi, najpogostejši slikarjevi akterji dogajanja pa so glasbeniki, kot tudi baletne pesalke. Ob sledenju klasičnim zakonitostim portretnega slikarstva avtor razkriva lastna spoznanja, odnose in čustva ter se mestoma odloča tudi za modernistične stilizacijske prijeme, vselej pa ga zamikajo rešitve, ki pripadajo stopnjevani izraznosti, s katero se interpretacija približuje področju karikature. S humornim pristopom podaja pomenljive življenjske zgodbe in resnice. Figure so ustvarjene z odločnostjo, z mojstrsko izpijenostjo in prepričljivo likovno močjo. Rojevajo se z risbo, s tekočo, živahno, virtuozno, ekspresivno vzdramljeno črno črtno sledjo, ki predstavlja sintetizirano bistvo upodobljenca, maksimalni koncentrat njegove izraznosti. Odlična risba je samozadostna, hkrati pa odprta za barvno nadgradnjo. Z njo avtor uresničuje polnplastično modelacijo, dodatno vzpostavi posamezne fragmente, uglaši atmosfero, osvetli slikovni oder ter nanj vnaša utrinke spontano učinkujoče ekspresije. Med risbo in barvo pa potekajo tudi nenehna uglaševanja, ki celoti dajejo živost, pa tudi žlahten likovni zven.

JANEZ ŠTROS na slikovno polje prevaja svojo notranjost, svoja najbolj intimna občutja in doživetja, svoja potovanja med spomine, pa tudi skrite želje in vizije. S svobodnim in nezadržnim sproščanjem notranjih vzgibov uresničuje pristop, ki se je uveljavil z Bretonovim manifestom in teorijo o podzavesti. Karakterno raznolike, prvinske, eruptivno izživete poteze gradijo večplastni slikovni organizem, katerega ustvarjalni proces ne vodi le slikarjeva akcija, temveč tudi stihijska interakcija med nanosom in slikovno podlagjo. Barvno razkošje, ki se začenja v skorajda čisti monokromnosti, se

nezadržno kombinira do bujne mavričnosti. Z barvnim naborom avtor sledi osebnim razpoloženjem in intimnim stanjem duše in duha in vendar z vsako novo stvaritvijo razkriva, da so izbrani in porajajoči se barvni odtenki vse bolj žlahtni in ubrani. Nanosi oljnih barv, z raznolikimi teksturnimi značilnostmi, se nizajo drug ob drugem, se prekrivajo, prelivajo, sintetizirajo in razblinjajo in prispevajo k živosti slikovnega dogajanja. Tako nastajajo enkratne, s posebno mehko zaznamovane slikarske zlitine barv, zanimive v svojem površinskem brbotanju in skrivnostne v svoji iluzivni in aluzivni predstavnosti.

Akademski slikar in restavrator specialist **VELJKO TOMAN** je slikar, ki se najraje giblje v krajini. Zunanji vizualni dražljaji so mu impulz, ki spremenjen v avtorsko videnje in doživljanje zajame celotno slikovno prizorišče. Na njem se živost in energija narave spremenita v temperamenten in neposredno izživet likovni nagovor. Slikarjeva ekspresivno vzdramljena, široka in odločna poteza sledi vsebinskemu bistvu, poenostavljenemu in avtorsko modificiranemu, včasih do takšne stopnje, da je le asociativno prepoznavno. Samosvoje barvne vrednosti, utemeljene na notranjem izrazu, intenzivirane in drzno konfrontirane, so ključna determinanta njegovega likovnega rokopa. Dinamiko, vitalizem in eruptivnost likovnih nagovorov stopnjujejo tudi gosti, materialno bogati barvni nanosi, v katerih so strukture ter sledi, ritmi in vibracije potez tiste, ki predstavljajo vzgonsko moč likovne substance. Različno usmerjene poteze pa postanejo del živahnega dogajanja tudi v notranji zgradbi slike. Ob ustvarjalnih srečevanjih z naravo, pa ga vse bolj nagovarjajo tudi človekova bivališča, hiše z identiteto, z zgodbami življenja.

Anamarija Stibilj Šajn

Družina Rezelj

✉ piknikobkrki@gmail.com

☎ 031-235-919

Milena Gregorčič, Krka III, akril, 40 x 50 cm, 2013

DOMAČIJA REZELJ

IV. DVORSKI LIKOVNI DNEVI

Odprtje razstave bo
v petek 7. 8. 2015
ob 18. uri.

4. DVORSKI LIKOVNI DNEVI

Kategorijo časa najpogosteje povezujemo z minevanjem. V njej pa so prisotni tudi ritmi ponovnega vračanja tistega, kar se je ukoreninilo, kar je želeno in pričakovano, kar ima poseben pomen za organizatorje, umetnike in širšo skupnost. Tako so se na Dvoru, v Suhi krajini, trdno zakoreninili Dvorski likovni dnevi, ustvarjalna druženja likovnikov, ki na prijazno povabilo družine Rezelj, v idiličnem okolju ob reki Krki, razkrivajo svoje umetniške potenciale, se prepuščajo čarom zapeljevanja novega ustvarjalnega ambienta ali pa se posvečajo realizaciji v ateljeju zastavljenih likovnih smernic. Izbrani skupini likovnih umetnikov, ki bo ustvarjala od 4. do 7. avgusta, se bodo letos pridružili tudi nekateri avtorji, ki jih poznamo že iz preteklih delovnih srečanj, pa tudi nekaj drugih izbrancev iz tega krajskega predela. Nadejamo se, da bo vsak izmed udeležencev v svojem likovnem jeziku razkril doživljanja prostora in časa, in to na način, ki posameznika najbolj izrazito determinira, ki priča o njegovem ustvarjalnem karakterju, avtorsko intimnem in neponovljivem.

Profesorica likovne umetnosti **ANA CAJNKO** je tankočutna likovna ustvarjalnica, ki se prepušča vzgibom stvarnosti. Iz nje prihajajo spodbude, iz nje se rojevajo podobe, ki zamaknjene v slikarkino osebno percepcijo in obogatene z intimističnimi prvini njenega likovnega zanimanja, odpirajo nove poti vračanja motivne snovi na slikovno polje. Slike tako predstavljajo avtorsko ovrednoteno resničnost, oblikovno stilizirano, ekspresivno učinkujočo, zaznamovano z jasnimi obrisnimi sledmi pripovedno-izpovednih elementov, z izbrano, razpoložensko obarvano paletto in s poudarjenim, stukturalno zanimivim površinskim dogajanjem, ki še posebej determinira njeno poetiko in ji daje samosvoje interpretativne možnosti. Pred udeležbo na Dvorskih likovnih dnevih in v času njihovega trajanja pa je Ana Cajnko tudi tista, ki skupaj z družino Rezelj skrbi za uspešen potek ustvarjalnega druženja, za dobro počutje sodelujočih in za njihovo medsebojno povezanost. To so namreč ključni predpogoji za dobro ustvarjalnost.

BOGDAN ČOBAL, akademski slikar in dolgoletni profesor na PF v Mariboru, tankočutno prepleta bogata teoretska znanja in likovno prakso. Njegova ustvarjalnost je postavljena v jasen konceptualni okvir, ki spremlja sam nastanek likovnih del, kot tudi domišljeno razstavno prezentacijo umetniških stvaritev. Konkretni predmetni izzivi mu predstavljajo povod za likovno preobrazbo, za ukvarjanje z avtonomno likovnostjo, za poseganje na tematska področja onkraj mimetičnega, za razpredanje novih miselnih razsežnosti z izrazitim filozofskim dometom. Tako njegova likovna govorica vselej znova predstavlja uglašen dialog med likovno čistim in pripovednim, med tradicionalnim in sodobnem, občim in osebnim, preverjenim in eksperimentalnim, med redom in sproščenim, vehementnim snovanjem. Avtorjeva barvna konstruiranja, vzpostavljanja prostorske iluzije in gibanja njegove vehementne, močne in odločne poteze usmerjajo geometrijski sistemi, ki si jih avtor iz cikla v cikel na novo določa, vselej pa z njimi ohranja aluzijo na realnost. Tako se slikarjeva čustvena eruptivnost, prisotna tako v barvi kot v močnem gestualnem slikarskem rokopisu, podreja »višjemu«, razumskemu sistemu. Površina slikovnega polja pa ga kliče v iluzivno poglobljen in iluminiran prostor neskončnosti.

Profesorica likovne umetnosti **BARBARA DEMŠAR** se podaja na ustvarjalne sprehode po imaginarnih, toplih, sončnih, iluminiranih in s pozitivno energijo prepojenih prostranstvih. Tako je njeno slikarstvo posebno, veselo, netipično slovensko. Njena barvna paleta je prepoznavna in na njej so nepogrešljive rumena, oranžna in rdeča. Izbran kolorit avtorica intenzivira s plastenjem ter mu daje posebno žarilnost. Likovni nagovori predstavljajo slikarkin prvinski,

likovno jasen in izčiščen odziv. Slikovna polja so kompozicijsko uravnotežena, najpogosteje izrazito horizontalno zasnovana, nanje pa avtorica intervenira z govorico znakov, simbolnih fragmentov, v katere se koncentrirajo njene misli. Z linijami, ki so kot nekakšni vsebinski utrinki, zajema prvobitnost in v likovni elementarnosti, brez zadržkov, z ekspresivno močjo zaživijo znamenja, ki lebdiijo, letijo, se dvigajo nad pojavnost materije in segajo v prostranstva duhovnega univerzuma. Slikovne podlage so mehke, sestavljene iz kolažnih aplikacij tankega papirja, pri zasnovi slikovnega nosilca pa avtorica eksperimentira z novimi oblikami in materiali.

Slikarka in grafičarka **MILENA GREGORČIČ** že skoraj štiri desetletja odigrava prepoznavno, samosvojo, izoblikovano, likovno prefinjeno in senzibilno vlogo na širšem področju likovne umetnosti. Zanimanje za likovno govorico, ki vznikla iz občutljive in ubrane poteznosti, ki pripada sofisticiranemu kolorističnemu obravnavanju, bogatemu v tonalnih prehodih, ki se razpira v tankočutnih, karakterno raznolikih linijah, ki je zaznamovana z neutrudnim iskanjem magičnih svetlob in presevnosti ter žlahtnih struktur, se manifestira v uravnoteženih kompozicijah. Izbrane likovne prvine izgrajujejo, povezujejo in utemeljujejo njen sicer raznolik, a umetniško izvrsten opus. Zanimanja, povezana s prostori, svetlobami in transparentami so jo v najnovjšem obdobju pripeljala do izvrstnih, likovno pretehtanih in zrelih umetniških kreacij, ustvarjenih na prosojni foliji. Njena likovna dela vsebinsko niso vezana na svet zunanjih zaznav, saj vse odločneje nagovarjajo v izčiščenem modernističnem jeziku, vendar v njih najdemo realne asociativne namige in metaforične izpeljave. Za likovnimi vizualizacijami se namreč skrivajo avtoričine intimne zgodbe ali vsaj povsem subjektivno vzpostavljen odnos do zunanjega dogajanja.

Akademski slikar **RADO JERIČ** prisega na krajino. Njeni lepoti, njenim barvam, svetlobam in oblikam se še posebej prepušča na umetniški domačiji Soraj, ki jo uspešno vodita s svojo soprogo Sonjo. Neposredna doživetja naravnega ambienta pa ga s svojimi specifičnimi danostmi očarajo v različnih okoljih, ki jih odkriva tudi kot udeleženec kolonij. Krajina v njegovi izoblikovani, ekspresivno naravnani poetiki doživlja likovno izrazno sintezo, saj se slikarjeva ustvarjalna misel reducira na bistveno in si prizadeva za oblikovna poenostavljanja. Realno bistvo je tako položeno v bogate, materializirane barvne nanose, ki jih pušča odločna poteza. Sledi različnih smeri in intenzitet ter tekstur, kot tudi nenehna menjavanja toplo-hladnih in svetlo-temnih barvnih ritmov v njegove slike vnašajo izrazito dinamično atmosfero in energijo. Je izvrsten kolorist, ki čuti barvo in vedno znova odkriva njeno temperamentnost, iz nje izvablja vso specifiko in izraznost, barvni spekter pa razpenja v dolgem in širokem interpretativnem loku.

DUŠAN KLUN je akademski slikar, ki je svoje ustvarjalne sledi pustil predvsem na področju grafičnega oblikovanja in knjižne ilustracije. V svetu ilustracije ustvarja v mešani tehniki, ob podpori tempere, akvarela in barvnega svinčnika. Avtor pozna in s pridom izkorišča karakterne raznolike sledi, ki jih na belini papirja puščajo risala oz. slikarski pripomočki. Tako v likovno-formalnem smislu razkriva svoj izjemen smisel za obliko, barvo in prostor, za tehnično dovršenost v oblikovnem in barvnem pogledu. S tem dokazuje, da premore obilico likovnega znanja, pa tudi osebne senzibilitete. To sta njegovi popotnici v ustvarjanje tistega, kar je popolno soskladje, popolna istovetnost ideje in podobe. Subtilna risba, katere vsaka sled je premišljeno pozicionirana, je nosilka prepričljivo realističnega, celo naturalističnega izrisovanja tako detajla kot celote. Z barvami neštetihi finih nians in občutenih tonskih prehodov pa oblikuje polnoplastičnost elementov, ki so ilustrativni in izpovedni hkrati. Njegovo minuciozno izslikano in filigransko dovršeno podobotvorje je vsebinsko vezano predvsem na slovensko kulturno in etnografsko dediščino,

ki jo Dušan Kljun ohranja na svoj ilustrativen način.

Akademski slikarka specialistka **ANKA KRAŠNA**, profesorica risarskega in slikarskega oblikovanja na oddelku za likovno umetnost Pedagoške fakultete, Univerze v Mariboru, slika iz notranjih občutij porojen odsev na vizualno doživeto. Tako je njena poetika naravnana v ekspresionistično smer, zastavljen cilj pa predstavlja njeno odgovorno komunikacijo s skrivnostnim in kompleksnim likovnim jezikom. Navdih, razbremenjen predstavnosti in obogaten z notranjo doživljajsko specifikjo, stiliži na slikovnem odru z oblikami, ki predstavljajo do skrajnosti stilizirane segmente resničnosti. Ta se namreč preobraža v govorico znakov in simbolov, v katerih je skoncentrirana predvsem avtorici lastna predstavnost. Vzpostavlja jo s suverenimi, mestoma drznimi intervencijami na slikarsko platno. Široke, odločne barvne sledi imajo svojo premišljeno izbrano in jasno začitano pot. Slikarkin ustvarjalni temperament se nadaljuje v barvni obravnavi, pogosto v priljubljenem kontrastu rdeče in zelene, ki v dogajanje vnašata dinamiko, hkrati pa si barvi izkazujeta tudi posebno naklonjenost. Kompozicije stremljenje po uravnoteženosti nadgrajujejo in ga »umirjajo« ter slikovni oder spreminjajo v notranje urejen slikovni prostor.

Z bogatimi znanji in metjejsko izpiljenostjo, ki še posebej daje ustvarjalnega poleta njegovi risbi, je akademski kipar in slikar **NIKOLAJ MAŠUKOV** pred dvema desetletjema vstopil v slovenski prostor. V njem je ohranil mehko ruske duše in izjemno ustvarjalno senzibilnost, pa tudi široko odprt pogled na svet, ki ga dojemata skozi zgodovino, mitologijo, filozofijo in religiozno mistiko. Iz vsega tega je stkal likovne prizore, razpete med resničnostjo in domišljijo, med fizično in metafizično sfero, in ustvaril prostore, ki v bivanju vabijo figure, svojevrstne in sporočilne, ki se rojevajo, rastejo in živijo svoje pomenljivo, simbolno bogato življenje. To se začenja z Mašukovo odlično risbo, z večšo, virtuozno, pristno, necenzurirano sledjo, ki temperamentno zableše na slikovnem odru, tekoče vzpostavi skelet figuralnega lika, se zavrtiči v polnoplastično formo in se zaprede v mnoge enigmatične fragmente. Čeprav risba polnomočno in prepričljivo vzpostavlja podobo in z svojo čvrsto sledjo daje čutilni tudi notranji slikarjev doživljajski utrip, pa so barve tiste, ki stopnjujejo atmosfero, ki dajejo celoti drznih poudarkov, strastnih, sugestivnih in simbolnih utripov.

Profesorica likovne umetnosti, akademska slikarka **AGATA PAVLOVEC** izhaja iz okolja, v katerem je krajinska tradicija še posebej živa. A Agata je izgradila izrazito avtorsko pozicijo v odnosu do domačega in širšega razmišljanja na izbrano tematsko izhodišče. Njen slikarski sistem dokazuje dojemanje krajine kot prostora, v katerem se avtorica lahko umakne v svoj notranji svet, ki ga raziskuje radovedno in razmišljujoče, kjer išče poti k sebi in se sooča z družbo. Pogled, ki je sublimen, zastrt, definirajo barve, ki imajo svojo moč in izraznost, pa čeprav so pogosto lazurne, zračne, mehko nanesene na slikovno podlago, barve, ki odpirajo pot trenutku in prostoru duhovno orientiranega, zato je v njih izbrisan ves balast odvečnih informacij. Njene slike so tradicionalne, saj nastajajo kot medijsko čiste stvaritve. Kljub svojemu arhaičnemu statusu pa živijo modernistično življenje, v slogu abstraktnega ekspresionizma. Razkrivanja občutljive čustvene notranjosti so del slikarkinih ustvarjalnih prizadevanj, njenih iskanj, raziskovanj, njenih odzivanj na novo, drugačno, so tista koprena, ki z enigmatičnostjo in mističnostjo zastira konkretne, realne, zunanje ustvarjalne vzgibe in jim daje nezamisljiv in neprecenljiv avtorski intimizem.